

Arrest

**nr. 70 133 van 18 november 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 23 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die loco advocaat M. FRERE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Servisch staatsburger afkomstig uit Novi Pazar (Servië), en behoort u tot de etnische Bosniak bevolkingsgroep. Volgens uw verklaringen zou u Servië al begin december 1992 verlaten hebben, omdat u er zich niet langer veilig voelde. Oorzaak van uw problemen zou liggen in het feit dat u uw partij, de SDA (Stranka Demokratske Akcije Sandžaka), de rug toekeerde omdat u weigerde deel te nemen aan de oorlog in Bosnië (1992-1995). Kort daarop zou u ook problemen gekregen hebben met een speciale eenheid van de Servische politie. Ze zouden u tot driemaal toe gearresteerd en ondervraagd hebben. Ze zouden zelfs overgegaan zijn tot mishandelingen

om u informatie te ontfutselen over het standpunt van de SDA ten aanzien van de oorlog in Bosnië, en om te achterhalen of de SDA zich al dan niet aan het bewapenen was. Uit vrees voor uw leven zou u Servië toen verlaten hebben en in Duitsland asiel aangevraagd hebben. Uw vrouw en minderjarige dochter A. (...) bleven in Novi Pazar, waar uw vrouw in 1995 aan kanker zou overlijden. U zou ongeveer 13 jaar in Duitsland verblijven, hoewel het geen ononderbroken verblijf betrof. Nadat uw asielaanvraag in Duitsland werd afgekeurd, zou u tot driemaal toe asiel aanvragen in Noorwegen (in 2002, 2004 en 2010) en ook in Zweden (2004). De laatste jaren zou u dan ook tussen deze verschillende landen heen en weer gereisd hebben. Omstreeks januari 2010 zou u ongeveer 25 dagen naar Montenegro gereisd zijn, omdat uw schoonbroer u op de hoogte had gebracht dat uw dochter A. (...) ontvoerd was en zich met haar ontvoerder in Ulcinj (Montenegro) zou bevinden. U verdenkt haar ontvoerder S. B. (...) er echter van een wahabiet te zijn, die in opdracht gehandeld zou hebben van de door u sinds 1992 gevreesde SDA-partij. Na de arrestatie van S. B. (...) zou u 8 tot 9 dreigtelefoontjes gekregen hebben van zijn 'broeders', waarin ze dreigden u te zullen vermoorden omdat u hun broeder verraden zou hebben. Daarop zou u opnieuw naar het Westen vertrokken zijn. Op 26 mei 2010 vroeg u een derde keer asiel aan in Noorwegen, hetgeen u op 28 mei 2010 geweigerd werd. Om aan een repatriëring naar Servië te ontsnappen, zou u vervolgens op 21 juni 2010 naar België vertrokken zijn. Op 24 juni 2010 zou u in België toegekomen zijn, en de volgende dag vroeg u hier asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart afgeleverd op 7 september 2009; uw rijbewijs uitgereikt op 29 april 2010; vier artikels met betrekking tot de ontvoering van uw dochter naar Montenegro; de geboorteakte van uw dochter; twee artikels met betrekking tot de situatie in Novi Pazar (d.d. 2007 en 2009); één Duits medisch attest; vier Belgische medische documenten met als diagnose paranoïd psychotisch beeld, lijkend op schizofrenie, met posttraumatische stressklachten.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw concrete vluchtaanleiding zich aanvankelijk stelde in de periode 1991-1992 vanwege problemen met enerzijds een speciale eenheid van de Servische politie en anderzijds de politieke partij SDA. Na uw weigering binnen het SDA om mee in Bosnië te gaan vechten, verdenkt u partijleden ervan de Servische politie op u afgestuurd te hebben (gehoorverslag CGVS 5 en 8-9). U verklaart sindsdien als deserteur gebrandmerkt te zijn, meer bepaald omwille van uw vertrek uit de partij en Servië enerzijds, en omwille van het vermoeden dat u de politie belangrijke informatie verschaft zou hebben over het SDA anderzijds (gehoorverslag CGVS 7). Hoewel de Bosnische oorlog sinds 1995 voorbij is, verklaart u de SDA ook vandaag nog te vrezen. Uw huidige vrees baseert u op de verhalen van uw halfzus dat zowel politiemannen (gehoorverslag CGVS 10) als leden van de SDA in Novi Pazar waarmee u indertijd het meeste ruzie had, zich nog steeds naar u en uw huidige verblijfplaats zouden informeren (gehoorverslag CGVS 11). Voorts zou u tijdens uw verblijf in buurland Montenegro zelf gezien hebben hoe de politieke SDA-partij tegenwoordig steeds meer verweven raakt met de beweging van de wahabieten. Hoewel de banden tussen de wahabi-beweging enerzijds en de SDA anderzijds formeel ontkend worden, zouden ze volgens u wel degelijk samenwerken (gehoorverslag CGVS 9-10-11).

Voornaamste bevestiging van uw huidige vrees ziet u echter in de ontvoering van uw dochter A. (...) begin 2010 door S. B. (...). Volgens uw verklaringen zou S. B. (...) een wahabiet zijn die in opdracht van het SDA gehandeld heeft (gehoorverslag CGVS 9).

U bent er echter niet in geslaagd dit verband tussen de ontvoerder van uw dochter en de SDA-partij aannemelijk te maken. Vooreerst rijst immers de vraag waarom de SDA-partij pas na 18 jaar plots opdracht zou geven om uw dochter A. (...), die sinds uw vertrek in 1992 nochtans ononderbroken in Novi Pazar verbleven zou hebben, te laten ontvoeren. Tijdens het gehoor legde u krantenartikels neer met betrekking tot de ontvoering van uw dochter A. (...), waarin ondermeer zijzelf aan het woord gelaten wordt (document 6 in groene map). Hoewel u in de ontvoering de hand ziet van de SDA-partij (gehoorverslag CGVS 6), blijkt A. (...) zelf een dergelijk verband niet te leggen. Om die reden lijkt de ontvoering dan ook eerder een zaak van louter interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard te zijn. Een dergelijk probleem houdt bijgevolg geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zoals ook vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging hebben op basis van hun ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Evenmin ressorteert het door u geschetst probleem onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming, zoals ook opgenomen in artikel 48/4 van voornoemde Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt voor de 7 tot 8 dreigtelefoons die u na de arrestatie van S. B. (...) gekregen zou hebben. U zou met de dood bedreigd geweest zijn omdat u 'hun

broeder' verraden heeft en omdat u als moslim toch klacht tegen hem neergelegd heeft (gehoorverslag CGVS 11 en 12). In dit verband kon u immers evenmin aantonen dat de SDA-partij achter deze telefoontjes zou zitten.

Wat er ook van zij, er blijkt nergens uit uw verklaringen dat u omwille van uw (toekomstige) problemen met leden van de SDA-partij in Novi Pazar, geen beroep had/zou kunnen doen op de in Servië aanwezige autoriteiten. Wat betreft uw ervaring met de politie in Montenegro dient opgemerkt te worden dat u aangaf dat zij u niet meteen wilde helpen om uw dochter te bevrijden, althans niet voordat u officieel klacht had neergelegd op het politiecommissariaat (gehoorverslag CGVS 12). Aanvankelijk leek men er ook nog van uit te gaan dat uw dochter met S. B. (...) gehuwd zou zijn (gehoorverslag CGVS 7 en 11). Pas toen de politie via een fax uit Servië vernam dat uw dochter wel degelijk in Novi Pazar ontvoerd was, zouden ze de ernst van de situatie ingezien hebben en begonnen zijn met de ontvoerder (opnieuw) op te sporen (gehoorverslag CGVS 12). In een verklaring aan de krant "Chronica" zou u dit non-professionalisme van de politie aanklagen, onder meer het feit dat de ontvoerder tijdens de eerste zitting op de rechtbank zou kunnen ontsnappen zijn (document 5 in groene map). Deze verklaringen werden u niet in dank afgenomen door de betrokken diensten (gehoorverslag CGVS 11). Als Servisch staatsburger dient op de eerste plaats echter uw relatie met de Servische politie in beschouwing genomen te worden. In dit verband dient opgemerkt te worden dat uw vrees ten aanzien van de Servische politie nog dateert van de periode 1991-1992 en dan vooral ten aanzien van de indertijd opererende speciale eenheid van de Servische politie in de Sandžak-regio (gehoorverslag CGVS 9). Uw vroegere lidmaatschap van het SDA en de negatieve ervaringen die u hierdoor in het verleden met deze speciale politie-eenheid gehad zou hebben (gehoorverslag CGVS 9), betekent evenwel nog niet dat u ook heden nog steeds geviseerd zou worden door de Servische politiediensten. De vaststelling dat de Servische autoriteiten probleemloos een geldige identiteitskaart (2009) en rijbewijs (2010) afgeleverd hebben op uw naam, wijst eerder op het tegendeel. Uw vroegere vrees kan bijgevolg niet als afdoende uitleg beschouwd worden waarom u de bescherming van de Servische politie heden niet in zou kunnen roepen bij eventuele problemen met leden van de SDA-partij. Internationale bescherming kan immers slechts verleend worden indien blijkt dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Tot slot heeft u niet aannemelijk kunnen maken waarom u zich niet elders in Servië zou kunnen vestigen om aan uw lokaal probleem met leden van de SDA te ontsnappen. U verklaart dat het onmogelijk zou zijn voor u als moslim om elders in Servië te wonen. Sinds de oorlog en met de latere gebeurtenissen zouden Serviërs moslims immers nogal scheef bekijken. Indien u dus terug zou keren naar Servië, zou u het liefst van al terugkeren naar uw geboortestad. Daar verklaart u echter enkel te kunnen leven indien u mee zou doen met de partij. Gezien alle problemen die u door uw lidmaatschap vroeger al heeft gehad, wilt u echter geen lid meer zijn van een partij noch tegen een andere partij zijn (gehoorverslag CGVS 11). Deze uitleg kan echter niet als afdoende verklaring beschouwd worden waarom hervestiging in (een ander deel van) Servië onmogelijk zou zijn.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Uw identiteitskaart en rijbewijs bevestigen uw identiteit en nationaliteit, hetgeen hier niet in twijfel wordt getrokken. De geboorteaakte van uw dochter bevestigt jullie familieband, en de artikels met betrekking tot haar ontvoering onderbouwen uw verklaringen hieromtrent. De artikels d.d. 2007 en 2009 legde u neer om aan te tonen hoe gevaarlijk de Taliban in Servië zijn, en hebben bijgevolg betrekking tot de algemene situatie in Novi Pazar. Net als uw medische attesten hebben zij geen invloed op uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Tevens roept zij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een

zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zinnig is om tegen die beslissing te verwerpen met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij schetst in haar verzoekschrift opnieuw haar relaas en benadrukt dat verwerende partij haar betrokkenheid bij de SDA en haar dienstweigering niet in twijfel trekt. Onder verwijzing naar enkele richtlijnen van het UNHCR argumenteert zij dat haar vrees, ook al lijkt zij overdreven, gegrond kan zijn als men rekening houdt met de verschillende omstandigheden.

Voorts gaat verzoekende partij in op "*de medische problematiek waaraan hij lijdt*" en meent zij, opnieuw met referentie aan de richtlijnen van het UNHCR, dat verwerende partij door geen rekening te houden met haar medische toestand een inbreuk begaat op de zorgvuldigheidsplicht.

Ook wenst zij te verwijzen naar de krantenartikels die zij heeft bijgebracht en zet zij in de verf dat de ontvoering van haar dochter niet wordt betwist. Waar verwerende partij meende dat deze ontvoering een louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk karakter vertoont nu A. in het krantenartikel nergens een verband legde met de politieke achtergrond van haar vader, ging zij volstrekt voorbij aan het feit dat verzoekende partij later openlijk in de pers heeft gesproken over het feit dat zij verschillende malen telefonisch werd bedreigd omdat zij "*een broeder*" zou hebben verraden door klacht in te dienen.

2.2.3.2. Vooreerst dient te worden aangestipt dat het louter in grote lijnen hernemen van het asielaanvraag relaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

Het beklemtonen van haar "*medische problematiek*", gekoppeld aan een verwijzing naar de door haar neergelegde medische attesten en de richtlijnen van het UNHCR, maakt evenmin een zinvol verweer uit nu in deze attesten weliswaar melding wordt gemaakt van verscheidene psychologische aandoeningen, maar nergens zelfs maar de mogelijkheid wordt geformuleerd dat haar cognitief geheugen is aangetast waardoor verzoekende partij niet in staat zou zijn om een coherent en consistent relaas naar voren te brengen. De door verzoekende partij geciteerde richtlijnen van het UNHCR waarin hoofdzakelijk wordt gesteld dat men moet verifiëren "*si l'intéressé est normalement apte à présenter son cas*" (vrije vertaling: of verzoeker in staat is zijn relaas naar voren te brengen) werden aldus gerespecteerd. Waar verzoekende partij nog meent dat er een schending voorligt van het zorgvuldigheidsbeginsel, verwijst de Raad naar wat desbetreffend wordt gesteld in punt 2.2.8.

Vervolgens constateert de Raad dat verzoekende partij onderstreept dat de ontvoering zelf niet in twijfel wordt getrokken en daarnaast betoogt dat zij de pers openlijk heeft toegesproken over de tegen haar geuite bedreigingen, zodat er allerminst sprake is van een interpersoonlijk en gemeenrechtelijk karakter. Dergelijk verweer biedt evenwel geen antwoord op de door verwerende partij terecht gestelde vraag waarom de SDA na achttien jaar plots de opdracht zou geven om haar dochter A., die sinds het vertrek van verzoekende partij in 1992 ononderbroken in Novi Pazar woonde, te ontvoeren, te meer nu A. daar zelf op geen enkele manier aan refereerde in het krantenartikel. De Raad oordeelt dat dit volstrekt onaannemelijk zijn van een opgedragen ontvoering naar aanleiding van gebeurtenissen 18 jaar eerder in samenlezing met het niet referen door A. aan een link met deze problematiek, verhindert aan de door verzoekende partij voorgehouden vrees ten aanzien van de SDA enig geloof te hechten. De dreigtelefoons die verzoekende partij zou hebben ontvangen na de arrestatie van de ontvoerder van haar dochter, S.B., kunnen evenmin op een objectieve, concrete manier gelinkt worden aan de SDA. Het feit dat verzoekende partij naar eigen zeggen openlijk de pers zou hebben toegesproken in verband met de door haar ontvangen dreigtelefoons, kan de Raad logischerwijze evenmin als een objectieve indicatie beschouwen ter staving van de betrokkenheid van de SDA bij de ontvoering van haar dochter. Immers, dit betreffen opnieuw slechts door verzoekende partij geuite vermoedens die zij op geen enkele wijze aannemelijk weet te maken. Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft aldus onverminderd overeind.

2.2.4.1. Vervolgens betwist verzoekende partij de motivering dat zij bescherming zou kunnen inroepen vanwege de Servische politiediensten. Verzoekende partij stelt dat zij haar Servische identiteitskaart en rijbewijs bekwaam via derden door betaling, dat zij in 2010 een klacht indiende bij de politie, *“weze het in Montenegro”* (verzoekschrift p. 6), en deze klacht niet ernstig werd genomen en dat uit diverse landenrapporten blijkt dat de werking van de Servische politie nog steeds voor verbetering vatbaar is.

2.2.4.2. Aangaande het argument van verzoekende partij betreffende de motivering dat haar probleemloos een identiteitskaart en een rijbewijs respectievelijk in 2009 en 2010 door de Servische autoriteiten werd afgeleverd wat niet onmiddellijk wijst op een vrees ten aanzien van deze autoriteiten, met name dat zij deze documenten bekwaam door bemiddeling van derden en tegen betaling, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. De motivering van verwerende partij betreffende het niet aantonen van een actuele vrees ten aanzien van de Servische autoriteiten dat: *“In dit verband dient opgemerkt te worden dat uw vrees ten aanzien van de Servische politie nog dateert van de periode 1991-1992 en dan vooral ten aanzien van de indertijd opererende speciale eenheid van de Servische politie in de Sandžak-regio (gehoorverslag CGVS 9). Uw vroegere lidmaatschap van het SDA en de negatieve ervaringen die u hierdoor in het verleden met deze speciale politie-eenheid gehad zou hebben (gehoorverslag CGVS 9), betekent evenwel nog niet dat u ook heden nog steeds geviseerd zou worden door de Servische politiediensten.”*, laat verzoekende partij immers volledig ongemoeid zodat deze als onbetwist en vaststaand moet worden beschouwd. Bovendien stelt verzoekende partij in verband met de problemen uit 1991-1992 zelf in het verzoekschrift *“dat dit gekaderd moet worden in de sfeer van de burgeroorlog in ex-Joegoslavië, oorlog waarin verschillende ‘volkeren’ met verschillende godsdiensten het tegen elkaar uitvochten en die uiteindelijk aanleiding heeft gegeven tot het uiteenspatten van dit land”*.

De Raad wijst erop dat het aanvankelijk niet ernstig nemen van een klacht door de Montenegrijnse politie en het uiten van kritiek door verzoekende partij op de werking van deze Montenegrijnse autoriteiten ter zake niet dienend is daar verzoekende partij de Servische nationaliteit bezit waardoor zij zich bij problemen dient te wenden tot haar eigen politionele autoriteiten en niet tot deze uit Montenegro. Waar verzoekende partij onder verwijzing naar enkele citaten uit landenrapporten over Servië van 2007, 2008 en 2009 toegevoegd bij het administratief dossier (stuk 16, delen 1 tot en met 4) opwerpt dat de Servische politie op onafdoende wijze functioneert en nog steeds voor verbetering vatbaar is, wijst de Raad naar de meest recente en aldus meest relevante geciteerde bron, met name het *“Serbia 2009 progress report”* (administratief dossier, stuk 16, deel 4), waarin wordt gesteld dat *“overall, the Serbian police system is moderately advanced”* (eigen vertaling: globaal genomen is het Servische politieapparaat er gematigd op vooruitgegaan). In dit opzicht dient dan ook te worden benadrukt dat geen enkele rechtsstaat bij machte is om absolute bescherming te bieden, wat evenmin met toepassing van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet wordt vereist. Bovendien geeft verzoekende partij zelf aan bij het verhoor op het Commissariaat-generaal van 19 juli 2011 dat het pas door een Servisch bevel vanuit Novi Pazar was, waaruit bleek dat de dochter en het kleinkind van verzoekende partij in Novi Pazar waren ontvoerd en de verdachte van deze feiten ook in Servië werd gezocht, dat de Montenegrijnse autoriteiten effectief overgingen tot de arrestatie van de betrokken verdachte (administratief dossier,

stuk 4, p. 12). Hieruit kan bezwaarlijk worden geconcludeerd dat de Servische autoriteiten niet zouden optreden tegen de hen gesignaleerde misdrijven.

2.2.5. Vervolgens merkt de Raad op dat verzoekende partij zich geen enkele moeite getroost om de motivering te weerleggen betreffende het lokale karakter van eventuele problemen met de SDA – moesten deze toch voorkomen – waardoor zij zich indien nodig elders in Servië zou kunnen vestigen. Vermits verzoekende partij deze motivering volstrekt ongemoeid laat, wordt zij door de Raad als onbetwist en vaststaand beschouwd.

2.2.6. Uit het ongeloofwaardig bevinden dat 18 jaar na de gebeurtenissen van 1991-1992 om reden van de toenmalige problematiek nog opdracht zou worden gegeven tot ontvoering van de dochter van verzoekende partij die steeds in Novi Pazar heeft verbleven, uit het niet kunnen aantonen heden om reden van dezelfde problematiek nog te worden geviseerd door de Servische autoriteiten, uit de vaststelling dat bij mogelijke problemen alvorens een beroep te doen op internationale bescherming eerst de nationale dienst te worden uitgeput en uit het evenmin aannemelijk maken waarom verzoekende partij zich niet elders zou kunnen vestigen in Servië bij lokale problemen met de leden van de SDA wordt verzoekende partij terecht de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet toegekend.

2.2.7. Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielaanvraag van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht en dat niet kan worden ingezien waarop zij zich bij mogelijke problemen niet zou kunnen beroepen op de bescherming van de Servische autoriteiten. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Servië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Waar verzoekende partij nog opwerpt dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 15 en 16) en dat zij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 19 juli 2011 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft haar asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.9. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT